

[Otto Mørch.]

vil påføre dansk vejtransporterhverv en øget, en urimelig, helt ulige konkurrence.

Når hertil kommer, at vognmandserhvervets udøvere og de beskæftigede personalegrupper i erhvervet er enige i, at der bør indføres en form for offentlig regulering af erhvervet som den lovforslaget angiver, er der naturligvis heri en yderligere tilskyndelse for ministeren til at arbejde for en snarlig gennemførelse af trafikkommissionens flertalsforslag, som lovforslaget er udtrykt for.

Dykker man nu ned i kommissionens underudvalgsbetænkning, fremgår det klart, at Landsforeningen Danske Vognmænd og fagorganisationen Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund, som jo er de stærkest berørte parter i denne sag, med rette kan påpege, som de gør det i udvalgsbetænkningen, at ønsket om regulering af vognmandskørsel er begrundet med, at der er behov for en vis sanering af vognmandserhvervet, et behov, som vil blive accentueret ved Danmarks indtræden i EF, og videre med rette påpeger, at på grund af den hidtil frie adgang til at etablere sig som vognmand her i landet, nemlig alene på grund af et næringsbrev, har der været stor tilgang til dette erhverv i vidt omfang fra personer, der hverken økonomisk eller fagligt har de fornødne forudsætninger for at drive vognmandsvirksomhed.

Jeg mener, at dette sammenholdt med en række særegenheder ved erhvervet, bl.a. omfattende omkostningsstrukturen, der særlig er præget af faste omkostninger, men også det, at vognmandserhvervet i vidt omfang er et støtteerhverv, at transportydelser produceres for øjeblikkeligt forbrug og ikke kan oplagres, at transportefterspørgsel er uelastisk på kort sigt, og andre særegenheder ved erhvervet, at disse forhold desværre har skabt konkurrenceforhold, der har fristet til overtrædelse på en række lovgivningsområder; her tænker jeg ikke alene på arbejderbeskyttelseslovens regler om hviletid, jeg tænker også på de vigtige sikkerhedsbestemmelser i færdselslovgivningen om belastning af vognene, hastigheden for vognene og kravene til vognmateriellets tekni-

ske standard, og endelig har vi jo også kunnet konstatere overtrædelser af de kollektive arbejdsoverenskomster.

Denne uheldige tilstand for et erhverv er naturligvis også samfundsmæssigt helt utilfredsstillende, og vi står derfor over for en nødvendig offentlig regulering af lastvognstransporten for vogne over 6 t og en i det store og hele uændret offentlig regulering af fragtmandskørslen. Jeg vil særlig fæste mig ved ministerens bemærkning i fremsættelsestalen om, at det selvfølgelig ikke er hensigten, at man gennem denne regulering af antallet af tilladelser til landevejstransport vil frembringe en situation, hvor der ikke er tilstrækkeligt udbud af transportmuligheder. Formålsbestemmelserne fastslår jo udtrykkeligt, at der med loven og dens reguleringsmuligheder skal skabes balance mellem udbud og efterspørgsel inden for landevejstransporten. Ja, det er endda i lovforslagets vigtige § 4 pålagt det centrale bevilningsorgan, vejtransportrådet, at følge udviklingen inden for den såkaldte firmakørsel for så tidligt som muligt at kunne imødegå en transportbehovssituation, og der er også i andre bestemmelser sikret behovsdækning for transportmuligheder. Og så kunne jeg vel sige til yderligere betryggelse, at de overgangsbestemmelser, der er fastsat i lovforslaget, klart fastslår, at alle har mulighed for det samme antal tilladelser til godskørsel, som de repræsenterer ved tidspunktet for fremsættelsen af lovforslaget, altså skæringsdagen den 8. februar i år.

Jeg skal ellers afholde mig fra nærmere at kommentere det omfattende lovforslag, som jeg som nævnt er meget tilfreds med i dets principper og dets tekniske opbygning; blot vil jeg erklære mig meget enig med ministeren i hans vurdering af § 19. Hvis man går ind for, at tungtvejende samfundshensyn nu gør det nødvendigt at gennemføre en sanering af forholdene inden for vognmandserhvervet, bør der ikke være de lette muligheder for at prøve en tilbagekaldelse af en tilladelse ved domstolene, domstolene, som jo for øvrigt har nok at lave. Det bør være tilstrækkeligt, at man kan følge de almindelige regler i grundloven om domstolens kontrol med forvaltningen, altså sådan at den, der har mistet sin tilladelse, den, der har fået tilbagekaldt sin tilladelse, han kan selv ved